

දේශීය සංගීතය

සංගීතයේ හෝඩිය

සංගීතයේ ඇත්තේ මුළු ලොවටම පොදු වූ එකම හෝඩියකි. හින්දුස්තාන වේව, ඉංගිරිසි වේවා, ජපාන වේවා, ඒ හැම සංගීතයකටම ඇත්තේ එකම හෝඩියකි. ඉන්දියාවේදී "ස, රි, ග, ම, ප, ද, නි," නමින් හැඳින්වෙන හඬ හත ඉතාලියේදී "දෝ, රේ, මී, ෆ, සෝල්, ලා, සී" නමින්ද, ඒ හත ම එන්ගලන්තයේදී "සී, ඩී, ඊ, එෆ්, ජී, බී" නමින්ද හැඳින්වෙයි. ඒ එක එක රටේදී කවර නමකින්ද හැඳින්වුණද මුළු ලොවටම පොදු වූ ඒ හඬ හතේ කිසි වෙනසක් නැති, ලොවේ කවර රටක සංගීතයෙක හෝ සාරාංශය පියානාව වැනි තනි ස්වර සහිත කුර්ස භාණ්ඩයෙක උදව්වෙන් වාදනය කළ හැක්කේ එහෙයිනි.

ඔසේ හෝඩිය

එහෙත් බස අතින් බලනොත් එක එක බසේ ඇත්තේ සම්පූර්ණයෙන් ම වාගේ එකත් එකට වෙනස් වූ හෝඩියක් බව අපි දනිමු. ඉංගිරිසියේ "ඒ, බී, සී, " නමින් යුත් හෝඩියක් ඇති නමුත් අපට ඇත්තේ ඊට හාත්පසින්ම වෙනස් වූ හෝඩියකි. ඉන්ගිරිසියෙහි ඇති "එෆ්, ඊසඩ්" වැනි හඬ අපේ හෝඩියේ නැත. සංස්කෘතියේ ඇති මහාප්‍රාණද අපට නැත. චීන හෝඩිය මේ හැම එකකටම වඩා වෙනස් බව අප අසා ඇත්තෙමු. ඒ ලෙසින් ලොවේ ඇති හැම හෝඩියක්ම එකින් එකට වෙනස් වෙයි. එසේ වූයේ ඒ හැම බසක්ම එකින් එකට බොහෝ සෙයින් වෙනස් වූ නිසායි. එහෙත් මුළු ලොවට එකම හෝඩියක් ඇති සංගීතයෙහි එබඳු වෙනසක් ඇති විය හැකියි සිතීමත් අපහසුයි.

සංගීත ආර

අපි හින්දුස්තාන සංගීතය අසා ඇත්තෙමු. දකුණු ඉන්දියානු කර්ණාට සංගීතය අසා ඇත්තෙමු. වංග සංගීතයත් අසා ඇත්තෙමු. ඒ එක එක සංගීතය කවර ජාතියකට අයත් දැයි දැනගැනීම සඳහා අපෙන් වැඩිදෙනා උදව් කරගන්නේ ඒ ඒ සංගීතය සඳහා ඇඳි ඇති බසයි. එහෙත් ඒ සංගීත ක්‍රමයෙන් මිනිස් හඬේ ආ' ශබ්දයෙන් හෝ වයලීනය වැනි කුර්ස භාණ්ඩයෙක නම් වාදනයෙන් හෝ ඉදිරිපත්කළ හොත් ඒ එක එක කවර ජාතියකට අයත් දැයි දැනගත හැකි වන්නේ ඒ හැම සංගීතයක් ගැන ම හැගීමක් ඇති අයට පමණයි. අපරදිග සංගීතයෙහිද ඉංගිරිසි, ප්‍රංශ, හවායි, මැකිසියානු, රුසියානු, ස්පාඤ්ඤ ආදී එක එක කවර ජාතියකට උරුම වූ සංගීත ක්‍රම වෙති. ඒ එක එකේ වෙනස පෙනී යන්නේ ඒ සංගීතයන් ගැන හොඳ හැගීමක් ඇති අයට පමණයි. ඒ එක් එක් සංගීත ක්‍රමයකින් තව සංගීත ක්‍රමයක් නිසා නොව ඒ එක එකට උරුම වූ කිසියම් ආරක් නිසයි. ඒ එක එක සංගීතයට එම විශේෂ ආර දේශීය ගතිය - පහළ වී ඇත්තේ අවුරුදු ගණනාවක හැඩ ගැසීමෙන් පසුවයි. එම විශේෂ ආර, හැම දෙනාටම අදහාගත හැකි පරිදි පළල් කැර හරින්නේ ඒ ඒ ඊට සහාය වන සමූහ වාදනයෙනුත්, බසයෙනුත් ය.

දේශීය ගතිය පහළ වන සැටි

කිසි යම් රටෙක සංගීතයකට විශේෂ වූ ආරක් - දේශීය ගතියක් - පහළ වන්නේ ඒ රටේ මිනිසුන් ගේ වුව මනාව අනුවයි. සංගීතයට පමණක් නොවෙයි, ගී ඕනෑම දේකට දේශීය ගතියක් ඇතුළු වන්නේ. ඒ රටේ වැසියාගේ වුවමනාව පිටයි. අනුන්ගෙන් ලැබෙන දෙයක් කා බී අනුන්ගේ දෙයක් කරට ගෙන, අනුන් ගේ වුවමනාව සඳහා ජීවත් වී තිරිසනකු මෙන් මිය යන්නට බලා සිටින මිනිසෙකු තුළ නම් දේශීය හැඟුමක් පහළ විය නොහැකියි. එහෙත් නිදහසේ ජීවත් වන මිනිසකු තුළත් දේශීය හැඟුමක් පහළ නොවෙතොත් ඒ සමහර විට දේශ ද්‍රෝහයෙන් විය හැකිය. එසේ නැතහොත් සිය වාසිය නිසා විය හැකිය. එසේ නැතහොත් ගැතිකම නිසා විය හැකිය.

අපේ ප්‍රමුද්‍රව

ගත වර්ෂ ගණනක් පරාධීනව සිටි නිදහස ලැබූ තැන් පටන් අපේ ජාතික දයාදය කෙරෙහි අපේ සිත් යොමු වන්නට විය. ඒ අතින් වූ ඉතාම සැලකිය යුතු පෙරදැිය නම් සිංහල රජයේ බස කළ යුතුය යන්නයි. පර බසක් කර ගතගත්තවුන් අතලොස්සක ගෙන් එයට කෙළවරක් නැති හරස්කම් ඇති වුවද එය පිළිගැනුණේ දැ ඇල්ම ඇත්තවුන් ගේ බලවත් වුව මනාව නිසයි. ඊළඟට දේශීය සංගීතයක් හැඩගසා ගත යුතුය යන්න ගැන බලවත් උනන්දුවක් අද රටේ ඇති නමුත් එය බස පිළිබඳ ප්‍රශ්නයට වඩා බැරෑරුම් තත්ත්වයක පවතී. එයට ප්‍රධාන හේතුව සංගීතය යන කාරණය ගැන රටේ තව ම හරි දැනීමක් නැති කමයි. ඉන් ප්‍රයෝජන ගන්නට කෙතෙක් මං පාදා ගත්හ.

'ශාස්ත්‍රීය'

ශාස්ත්‍රීය' යන පදය පරමානු බෝම්බයටත් ජලකර බෝම්බයටත් වඩා ගිගුම් සහිත බව අපට වඩා හොඳින් අපේ රටේ එක්තරා කොටසක් දකිති. බලය ලබා ගැනීමට හෝ ඇති බලය රැක ගැනීමට හෝ නිකම්ම බය ගැන්වීමට හෝ පරමාණු ජලකර බෝම්බයන් ගැන සඳහන් කිරීම පමණක් හොඳටම ප්‍රමාණවත් බව දැන් ලොවේ පිළිගැන්මයි. එසේ ම අලේ රටේ එක්තරා කොටසකට මේ 'ශාස්ත්‍රීය පදයෙන් ද මහ වැඩ සිදුවිය.

ජාතික අධ්‍යාපනය

රටෙක දියුණුව රඳා පවතින්නේ ඒ රටේ අධ්‍යාපනය පිටයි. ඒ අධ්‍යාපනය රටට අදාළ නොවෙතොත් එයින්ද රටේ දියුණුවක් ඇති විය නොහැකිය. අපේ අධ්‍යාපන ක්‍රමයේ වරද නිසා හෙවත් ජාතික අධ්‍යාපනයක් නොමැති වීම නිසා මෙතෙක් අපේ රටේ දියුණුවට බාධා ඇති වූ බව පිළිගත් සත්‍යයකි. සංගීතාධ්‍යාපනය අතින් ද සිදුවී ඇත්තේ එයමයි.

ජාතික සංගීත අධ්‍යාපනය

ලොවේ ඇති හැම බසක්ම වාගේ අපේ රටේ දී ඉගෙනීමට අපහසුවක් නැත. සංස්කෘති, හින්දි, උර්දු, වංග, ග්‍රික්, ලතින්, ප්‍රංශ, ඉංගිරිසි ආදී හැම බසක්ම වාගේ මෙහි දී බොහෝ දෙනා උගනිති. එහෙත් ඒ එකකින් වත් ජාතික අධ්‍යාපනයක් නොලැබෙයි. එසේම හින්දුස්තාන, කර්ණාට, වංග, ඉංගිරිසි ආදී හැම සංගීතයක්ම අපේ රටේ දී ඉගෙන ගත හැකියි. එහෙත් ඒ එකකින් වත් ජාතික සංගීතාධ්‍යාපනයක් ඇති නොවෙයි. ඉංගිරිසිය ඔස්සේ ම ගිය අය ගෙන් කී දෙනෙක්ද අද සිංහලයට ළැදිව කටයුතු කරත් ද? හින්දුස්තාන සංගීතය ඔස්සේ යන්නන්ගේත් කී දෙනෙක් අපේම සංගීතයක් ගැන හිත යොදවා සිටිත් ද? එයට හේතුව ජාතික සංගීතාධ්‍යාපනයක් නැති වීමයි.

අපේ රටේ ඇතිවිය යුත්තේ ජාතික සංගීතාධ්‍යාපනයකැයි කියන විට එයට හරස් වන්නෝද වෙති. මෙතෙක් අපේ රටේ පැවති බලවත් අඩු පාඩු හා වැරදි හරි ගස්සා ගැනීම සඳහා හැකිතාක් ඉක්මනින් කළ යුත්තේ ජාතික අධ්‍යාපන ක්‍රමයක් ඇති කිරීම යැයිද, ඒ සඳහා 1953 පටන් හයවැනි පන්තියේද, 1954 පටන් හත් වැනි පන්තියේද, 1955 පටන් අට වැනි පන්තියේද, සියළුම පාඩම් සිංහලයෙන් ඉගැන්විය යුතු යයිද නියම වූ විට, ඒ සඳහා පොත් පත් හා ගුරුවරුන් නැති නිසා එය කොහෙත්ම කළ නොහැකි දෙයක්යැයි කීවෝ කවුරුද? එහෙත් රජය ඊට කන් නුදුන්නේ කවර හේතුවක් නිසාද? ඒ ප්‍රශ්නවලට ලැබෙන පිළිතුරු ජාතික සංගීතාධ්‍යාපනය සම්බන්ධයෙන් ද එසේමයි.

හින්දුස්තාන කම

"සංගීතය ඉගෙනීම සඳහා ඉන්දියාවට යන සිංහලයකු නැවත පෙරළා එන්නේ ඉන්දියානුවකු බවට පරිවර්තනය වී ගෙන යෑ" කීමකි. වෙනත් දේ ඉගෙනීම සඳහා ඉන්දියාවට යන සිංහලයන් තුළ එබඳු වෙනසක් පහළ නොවන්නටත් සංගීතකාරයන් අතර පහළවන්නටත් හේතුව අන් කිසිවක් නොව හින්දුස්තාන සංගීතකාරයන් අතර පහළ වන්නටත් හේතුව අන් කිසිවක් නොව හින්දුස්තාන සංගීතයෙහිබල පැවැත්වීමය. "හින්දුස්තාන කම"කෙනෙකුත් තුළ වන තුරු හින්දුස්තාන සංගීතය හරි හැටි නොකළ හැකියයි පිළිගැනීමක් ද වෙයි. ඒ නිසයි හින්දුස්තාන සංගීතය ඉගෙනීම සඳහා ඉන්දියාවට යන්නන් ඉන්දියානුවන් බවට පෙරළෙන්නේ.

"මගේ " හින්දුස්තාන කම

"මා" ද ඉන්දියාවට ගොස් ටික කාලෙකින් සම්පූර්ණ ඉන්දියානුවකු බවට පරිවර්තනය වූ බව කිව යුතුය. ඇඳුමෙන්, බසින්, සිරිතින්, අදහස් වලින් හා අන් හැම අංගයෙකින් ද ඉන්දියානුවකු බවට පෙරැළුණු "මා" ආපසු මෙහි ආයේ "මගේ" නැදැ හිතවතුන් මෙහි සිටි නිසා යැයි කිව යුතුය. ඉන්දියාවේ සිට මෙහි ආපසු දා "මා" ජීවත් වූයේ සම්පූර්ණ ඉන්දියානුවකු ලෙසටය. සිංහලය බොහෝ දුරට අමතක වූ බවත්, දන්නේ හින්දුස්තාන බවත් කීම 'මට' එදා ලොකු ආඩම්බරයක් විය. සිංහල ගී ගායනයේ දී ද සිංහල වචන හින්දුස්තාන ලෙසින් ශබ්ද කිරීමත්, සිංහල කතාවේදී හින්දුස්තාන පද ඇදීමත් මහ ලොකු වැඩ හැටියට "මම" සිතුවෙමි. කොටින්ම කියතොත් හැම කාරනයකදීම සිංහලකම පස්සට තල්ලුකොට හින්දුස්තානකම ඉදිරියට ගැනීම ලොකුමකම හැටියට හිතා ගතිමි. මෙසේ මාස ගණනක් ගත විය.

මගේ ප්‍රමුද්‍රව

දිනක් එක් සිංහල ගී පෙළකට මගේ ඇස් යොමුවිය. එය වරක් කියැවීමි, දෙවරක් කියැවීමි. තෙවරකුත් කියැවීමි. එහි කිසියම් හරයක් ඇති බව මට දැනිගියේය. ඒ නැවතත් කියැවීමි. කීප වාරයක්ම කියැවීමි. මා තුළ ලොකු වෙනසක් ඇති වන්නට වූ බවෙක් දැනිති. ඒ ගී පෙළෙන් මා සිතට තදින් කා වැදී ගියේ පහත පෙනෙන ගී තුනයි.

ම-ගෙ රට ම-ගෙ දෑය	නිසා
යුධ වැද සතුරන්	නසා
මා දිවි ගියත් මට	එසා
යස වේද සිය වස්	වසා

සිටිය ද ගල් ගෙහි	වැදී
පනත් නමත් යයි	සිඳී
ඒ පණ රටට දෑයට	දී
නම රැක-ලවු නො	පැරදී

රටට දෑයට හිත	දපා
මදකට දිවි ලොබ	ලොපා
කළ මෙහෙයක් නැති	දෙපා
හෙළයකු දැකුමත්	එපා

මේ පෙල ලියූ පින්වතා ගේ අතින් ලියැවුණු තවත් යමක් ඇද්දැයි සොයා බැලූයෙමි. සොයා ගනිමි, කියැවිමි, තද ඇල්මෙකින් කියැවිමි. එතෙක් මා කුළ කා වැදී පැවති පුහු අදහස් සියල්ල ම සුන් කර දමන්නට ඒ පින්වතා ගේ පැන හොඳටම සමත් වූ බව දැනිණි. මම ඉදිරිම වෙනස් අතකට පෙරැළුණෙමි. මාගේ ඊනියා “හින්දුස්තානකම” හින්දුස්තානයට ම ගියා සේ දැනිණි. අද, මගේ දෙසටත්, මගේ රැසටත්, මගේ බසටත් වඩා ලොකු අත් කිසිවක් මිහිපිට නැත.

“සිංහලස්තාන”

හින්දුස්තානයෙන් හින්දුස්තාන බව රැගෙන අවුත් හින්දුස්තාන සංගීතයට ම මුළු සිත යොදවා බඩ වියන රැක ගැනීම සඳහා පමණක් හේ රට දෙස බලන අපේ “සිංහලස්තාන” සංගීත කාරයන් එබඳු මගෙක ගමන් කරන්නේ ඔවුන් “සීමාන්තික ජාති වාදයට” ඉදිරි ම විරුද්ධ වන පළල් අදහස් ඇත්තන් නිසාය. මා ජාති වාදය ඩැහැගෙන සිටින පටු අදහස් ඇත්තකු නිසා එයට සුදුසු මගෙක ගමන් කරනවාය. මේ සිංහලස්තාන සංගීතකාරයන් හැර අපේ රටේ සිටින අනෙක් හැම සිංහලයකුම වාගේ දරන්නේ බොහෝම පටු අදහස් ඇත්තකු නිසා එයට සුදුසු මගෙක ගමන් කරනවාය. මේ සිංහලය රජයේ බසකළ යුතුය කියා නගන මහ හඩින් පෙනෙයි. ඔවුන් පළල් අදහස් දරන්න නම් කිව යුතුව තිබුණේ හින්දුස්තානිය අපේ රජයේ බස කළ යුතු බවය. ඔවුන් පළල් අදහස් දරන්නනම් හොරෙන් ගොඩ බසින හැම ඉන්දියානුවකුට ම නවාතැන් දී අපේ සහෝදරයකු කරගත යුතුව තිබිණි.

අපේ රටට “අංග සම්පූර්ණ සංගීත කාරයෙකු” පහළ වූයේ අද ඊයේ නොවේ, දනට අවුරුදු ගණනකට ඉහතය. එහෙත් ඔහුගෙන් කිසි වැඩක් නොසිදු විය. අවුරුදු ගණනක් ගතවන තුරුත් වැඩක් නොසිදු වීමට මුල් හේතුව වූයේ අත් කිසිවක් නොව ඔහුගේ මගේ වරදයි. ඔහුගේ හින්දුස්තාන අදහස් අපේ රටට කොහෙන්ම නොගැළපිණි. ඒ බව අවුරුදු ගණනක් ගෙවීත් ඔහුට තේරුම් නොයාමට හේතුව ඔහු එතරම්ම හින්දුස්තාන වීමත් අපේ සිංහල පරිසරය ගැන මද හැගීමකදු ඔහු කුළ නැති වීමත්ය. යා යුතු මග හරියාකාර ඉටු වුණා නම් අද අපේ රටේ සංගීතයෙහි තත්වය මෙතරම් පහත් අඩියක නොපතිනු නොඅනුමානය. අපේ සිංහල පරිසරයට ගැළපෙන පරිදි අපේ ‘සිංහලස්තානකාරයින්’ දැන්වත් හැඩ නොගැසුනොත් ඔවුන් ගෙන් කිසි දවසෙක අපේ රටට වැඩක් සිදු නොවන බව ඉදිරි කියමි.

අපේ සංගීතාධ්‍යාපනය

පර බසකට මුල් තැන දීමෙන් රටට ගැළපෙන අධ්‍යාපනයක් හෙවත් ජාතික අධ්‍යාපනයක් දීම කොහෙන්ම නොකළ හැකි බව පිළිගෙන ඉවරය. එසේම පර රටකට අයත් සංගීතයක් අග තැන්හි තබා අපේ රටේ සංගීතයෙහි තත්වය නගා සිටුවන්නට තැත් කිරීමෙන් අපේ රටට ගැළපෙන සංගීතාධ්‍යාපනයක් නොලැබෙයි.

අපේ අරමුණ

අපේ රටේ ජාතික සංගීතාධ්‍යාපනයක් ඇති කිරීමට නම් අපේ අරමුණ විය යුත්තේ අද අපේ රටට ඉතා අවශ්‍යව පවත්නා දේශීය සංගීතයක් ගොඩනගා ගැනීම විය යුතුය. දේශීය යන අදහසට මුල් තැන දී එයට අදාළ වන පරිදි අත් කවර සංගීතයක් වුවද උදව් කර ගැනීම සුදුසු පරිදි කළ හැකිය. මා මගේ ශිෂ්‍යයන් හැම විටම යොමුකරවන්නේ අපේ අරමුණ වූ දේශීය සංගීතය දෙසටය. මගේ පාඩම් හැම එකක්ම පිළියෙල වී ඇත්තේ එයට අදාළ වන පරිදි ය. එහෙත් හින්දුස්තාන සංගීතය පිළිබඳ වැඩ කොටස ඇරැඹුණු දා පටන් මා ගමන් කළ මග එයයි.

මහ අඩුව

අපේ ‘සිංහලස්තාන’ සංගීතකාරයන්ට දේශීය සංගීතය යන්නත් ජාතික සංගීතාධ්‍යාපනය යන්නත් වහ කඳුරු මෙන් තිත්ත වීමටත්, අපේ දේශීය සංගීතය ලෙස පිළිගත යුත්තේ හින්දුස්තාන සංගීතය ලෙස පිළිගත

යුත්තේ හින්දුස්තාන සංගීත මයායි හැඟීමක් ඇතිවන්නටත් ඒ නිසා ඒ සංගීතය හදාරන සියලු දෙන 'හින්දුස්තානීන්' බවට පෙරැළි සදහනටම එසේම ඉන්නටත් හේතුව ඔවුන් කෙරෙහි අපේ රටටත් අපේ ජාතියටත් අපේ බසටත් යන්නමින් හෝ සැලකිල්ලක් ඇල්මක්, ආදරයක් නැති වීමයි.

රතනජන්කර් පරීක්ෂණය

කසළ ගොඩවල් ඉදිරිපත් කරමින් කෙසේ නමුත් තමන්ගේ කාර්ය ඉටුකර ගන්නා "අපේ ශාස්ත්‍රීය කාරයෝත්" බඩ රැක ගැනීම සඳහා පමණක් මේ රට දෙස බලන සිංහලස්තානකාරයෝත්, එකතුව දේශීය සංගීතය යන නමේ සෙවනැල්ලටත් හැරී පහර දෙති. ඒ සඳහා මෑතකදී ඔවුන් උදව් කර ගන්නේ රතනජන්කර් පරීක්ෂණයයි. රතනජන්කර් පරීක්ෂණයෙන් ඒ බන්දක් සිදුවන්නට යන බව ඒ පරීක්ෂණයට කලින් මා කියා ඇත.

"රතනජන්කර් මහතා ලංකා ගුවන් විදුලිය සේවයේ ඒ ඉන්දියානු සංගීතයට පෝර දමා ආපසු ගිය විට ඒවා රැකගැනීමට අය සිංහලාංශයේ සිටිති. එවිට දේශීය සංගීතයයි යන්නමට හැඩ ගැසී-ගෙන එන විකත් වල් පැළෑටි ගණනට ගණන් ගැනෙනවා ඇත.

-1952. 4. 23 ලංකාදීප-

දිව දෙක

මා එදා කී දේ කිසිදු අඩුවක් නැතිව සිදුවී ඇති බව රතනජන්කර් වාර්තාවෙන් පෙනෙයි. පරීක්ෂණයක් සඳහා හෝ මගේ සංගීතය ගැන සාකච්ඡා කිරීමට හෝ මා නම් රතනජන්කර් මහතා ඉදිරියට නොගිය නමුත් ආනන්ද සමරකෝත් මහතා රතනජන්කර් මහතා සමග සාකච්ඡාවක යෙදුණු බවත් එහිදී සමරකෝත් මහතා ගේ සංගීත ක්‍රමය ගැන ඒ මහතා බොහෝ පැහැදිලි බවත් 1955 මැයි මස 5 දා ලංකා දීප පත්‍රයේ පලවූ සමරකෝත් මහතාගේ ලිපිය පහත දැක්වෙන කොටසින් පෙනී යයි.

"ඊළඟට අපේ සාකච්ඡාව ගම්බද ගීතයන් හේ වර්තමාන සංවර්ධනය කෙරෙහි යොමුවිය. මා මගේ ප්‍රියතම ගීතයක් වන 'පොඩිමල් එතනෝ' ගායනා කළ විට එය ගම්බද ගීතවල මුහුණු වරින් දේශීය වූත් මූලික වූත් දියුණුවක් බව ඒ මහතා කීවේය."

සමරකෝත් මහතාගේ ඒ ගීය ගැන එදා රතනජන්කර් මහතා එබඳු ප්‍රකාශයක් කොට ඇති නමුත් අද රතනජන්කර් වාර්තාවේ සඳහන් වන්නේ ලංකාවේ සරල සංගීතය ඉන්දියාවේ සරල සංගීතයට වඩා කිසිදු වෙනසක් නැති බවය. අඩු තරමින් සමරකෝත් මහතා ගේ උත්සහය ගැන වත් ඒ වාර්තාවේ සඳහන් කළ යුතු විය. එසේ සඳහන් වුණා නම් එය "ලංකා දේශීය සංගීතය" යන අදහසට රතනජන්කර් මහතාගෙන් මහත් රැකුලක් වන්නට තිබුණි.

රතනජන්කර් මහ දැනමුතු කම

දේශීය සංගීතයක් හැඩ ගසා ගැනීම සඳහා රතනජන්කර් මහතාගේ උදව් පැතිය යුතුයයි. සමරකෝත් මහතා ඇතුළු කීපදෙනෙක් යෝජනා කළ නමුත් මගේ අදහස එයට ඉඳුරා ම පැටහැණී විය.

"සිංහලය පිළිබඳ උපදෙස් ගැනීමට ජර්මනියෙන් කෙනෙකු මෙහි ගෙන්වූ නිසාම සිංහල සංගීතයක් නිපද වීමටත් පිට රටින් පිහිට පැතීම ගැන මගේ විශ්වාසයක් නැත."

-1952. 5. 5. ලංකාදීප

මා එසේ කීවේ හේතු ඇතිවය. රතනජන්කර් මහතාගේ කටයුත්ත හින්දුස්තාන සංගීතය පතළ කිරීමයි. ඉන්දියාවේ පමණක් නොවේ. හැකිනම් මුළු ලොවේම පතළ කිරීමයි. දේශීය සංගීතයක් ඇති රටක මිනිසුන් ඇදෙන්නේ තමාගේ දේශීය සංගීතය පැත්තටයි. අන් සංගීත ක්‍රමයකට එහි එතරම් ඉඩ නොලැබෙයි. මේ බවට හොඳ නිදසුනක් සැපයෙනුයේ බෙංගාලයෙනි. බෙංගාලයේ හැම කෙනෙක් ම තම දේශීය සංගීතයට තද ඇල්මක් දක්වති. එසේම උගනිති. හැම කටයුත්තකදීම එයට මුල් තැන දෙති. එහෙත් හින්දුස්තාන සංගීතයට එහි ඉඩ ඇත්තේ මද වශයෙනි. ඉතින් දේශීය සංගීතයක් නිපදවා ගැනීම සඳහා අපි රතනජන්කර් මහතාගෙන් උවදෙස් පැතීම නම් කොස් ගසින් පොල් බලාපොරොත්තු වීම වැන්නකි. තවත් කරුණක් වේ. එනම් රතනජන්කර් මහතා කවර කලෙකටත් දේශීය සංගීතයක් නිපවීමේ ගෞරවයකට හිමිකමක් ඇත්තකු නොවීමය. එබඳු ගැටළුවක් ඒ මහතාට කිසි දවසෙක ඉදිරිපත් වූයෙන් නැත. දේශීය සංගීතයක් නිපද විය යුත්තේ ගැමි ගීය ඇසුරින්ය යනු පතළ කාරනයකි. තාගෝර් සංගීතයට ද පදනම වූයේ ගැමි ගීයයි. ඒ නිසා රතනජන්කර් මහතා අපේ රටේදී දේශීය සංගීතයට පදනම් විය යුත්තේ ගැමි ගීය යයි කීමෙන් කෙළේ අපට අමතු දෙයක් පෙන්වා දීමක් ද නොවේ.

රනන්ජන්කර් මෙත්‍රිය

රනන්ජන්කර් පරීක්ෂණයෙන් "හින්දුස්තාන-වන්දක" පැළැටිවලටත් හොඳටම පොහොර වැටුණු බව පැහැදිලියි. බල්ලන් බළලුන් බුරුවන් මෙන් ආ.....ඕ..... ගඟ දිගට හරහට අදිමින් සිටි බහුබ්‍රහ්ම 'ශාස්ත්‍රීය' කාරයන්ටත් රනන්ජන්කර් මහතාගෙන් කිසි හානියක් සිදු නොවීම මහ පුද්ගලයකි. එයට හේතුව රනන්ජන්කර් තුමාගේ කාරුණික හිත ඔවුන් දෙසට යොමුවීම විය හැකිය. බැරි බැරි ගාතේ හෝ ආ..... ඕ..... ගඟ ඔවුන් කරන්නට උත්සහා කරන්නේ හින්දුස්තාන සංගීතයක් නිසා කෙසේ හෝ ඔවුන් නැති නොවී වැනි වැනි හෝ සිටියොත් ඉන් හින්දුස්තාන කමට මෙහි ලැබෙන ඉඩ වැඩි වන බව එතුමා නොදන සිටියා නොවේ.

රනන්ජන්කර් විහිලව

කවුරුත් කී පලියට තමන්ගේ ආත්ම ගෞරවය ගැන ද නොසිතා විරිදු පැල් කවි, වන්තම් වැනි ගැමි ගී ගයවුන් වර්ග කිරීමටත් කිසි පැකිලීමක් නැතිව ඉදිරිපත් වීමෙන් අපේ රටේ මිනිසුන් හිතැස්සු රනන්ජන්කර් මහතා තම කාර්යයෙහි බාරදුරකම යන්තමට හෝ වටහා නොගත් බව හොඳටම පැහැදිලියි.

කොඳුරු හෙළ

කෙසේ වෙතත් රනන්ජන්කර් වාර්තා වෙන් එකක් නම් හොඳ හැටි පැහැදිලි විය. එනම්, අපට කිසි දවසක දේශීය සංගීතයක් හැඩගසා ගත නොහැකි බවයි. ලංකාවේ සරල සංගීතය ඉන්දියාවේ සරල සංගීතය ඉන්දියාවේ සරල සංගීතයට වඩා කිසිම වෙනසක් නැතැයි කීමෙනුත්; පාරම්පරික නියම දේශීය සංගීතය තවමත් ගම්බදව සැගවී තිබේ යයි කීමෙනුත් ඒ බව පෙනෙයි. රනන්ජන්කර් මහතාට අපේ දේශීය සංගීත ආර පැහැදිලිවම පෙනී ගියේ පිරිතෙන් වැදී ගායොත් යැයි දෙවරකට කිය. ඉතින් සියල්ලෙන් පිරිපුන් නියම සිංහල දේශීය සංගීතවයක් නිපදවා ගන්නට සතුටු නම් බැහැරින් කිසිවක් නොගෙන ඒ රනන්ජන්කර් මහතාට ම දේශීය ගති ඇති සේ හරි හැටිම පෙනී ගිය ජාතිවලින් ම තනාගත යුතුයි. නොකෙරෙන වෙදකමට කොඳුරු තෙල් කතාව මතක්වන්නේ මෙබඳු තැනි වලදීයි.

රනන්ජන්කර් අත්තිවාරම

අපේ රට ඉන්දියාවේ කොටසක් කරගනිමින් සෑම උපායක්ම යොදන්නේ අද ඊයේ සිට නොවේ. අද අපේ රටට මුණ පාන්නට සිදුවී ඇති ලොකුම ප්‍රශ්නයත් ඉන්දියානු ප්‍රශ්නය බව නොරහසකි. මේ රට දෙස හොර ඇහින් බලන ඉන්දියානුවන් හැම දෙනගේ ම බලාපොරොත්තුව ඔවුන්ගේ පරමාර්ථය මුදුන් පත් කර ගැනීම සඳහා යම් කිසිවක් කිරීමයි. රනන්ජන්කර් මහතාද පරීක්ෂණයක් සඳහා අපේ මුදලින් මෙහි රැඳී කළේ අත් කිසිවක් නොව සංගීතය අතිනුත් අපේ රට ඉන්දියාවේ කොටසක් කරගැනීමට අත්තිවාරම දැමීමයි. ඒ සඳහා සෑම උදව්වක්ම අපේ රටේ සිටින දේශ දෝහි, ජාති දෝහි හිත දින පරගැනි 'ශාස්ත්‍රීය' කාරයන්ගෙනුත් 'සිංහලස්තාන' කාරයන්ගෙනුත් නොඅඩුව ලැබිණි.

සංගීතයේ වැඩීම

ලොවේ කවර දෙයක් වුවද වැඩි දියුණු වීමේදී බැහැරින් යම් යම් දේ ඇතුළුවීම වැළැක්විය හැකි නොවේ. එහෙත් ඒ බැහැරින් එකතු වන දේ පමනට එකතුවිය යුතුයි. එසේ නැතහොත් එය ලුණු වැඩි වූ හොඳදක් තත්වයට පත්වනු ඇත. ශ්‍රීක්ථ ලතින්, පදවල වහල නිසා ඉංගිරිසිය දියුණු වූ බවට ප්‍රකටයි. එහෙත් ඉන් ඉංගිරිසියට කිසි හානියක් සිදුවී ඇති බවක් අසන්නට නැත. වංග දේශීය සංගීතයේ වැඩීමට අපර දිග සංගීතය ද පිහිටු වූ බව 'ෂොන් කොවේරෝ' බිව් හො ලෝතර් ජෝදි තොර් ඩක්ෂුනේ කෙවි, ජන ගන මන ආදී ගී වලින් පෙනෙයි. ඒ අනුව බලන විට අපේ දේශීය සංගීතයක් හැඩ ගැසීමේදී ද කවර දෙසකින් හෝ ගත යුතු දෑ පමණ බලා ගැනීමේ වරදක් නැති බව පැහැදිලියි.

සංගීතය කෞතුක වස්තුවක් නොවේ.

අප දේශීය සංගීතයක් ගැන හිතන විට ඒ සමගම හිතට නැගෙන්නේ එයට ඇති බාධාය. අද ලොවේ ඇති තාක් සංගීත ක්‍රම අපේ රටේ දක්නට ලැබේ. ඒවායින් වැඩි හරියක් අපේ මිනිසුන් තුළට කා වැදී ඇත. හින්දුස්තාන වික්‍රපට සංගීතය, හින්දුස්තාන 'ශාස්ත්‍රීය' සංගීතය, වංග සංගීතය, අපරදිග සංගීතය, බයිලා සංගීතය ආදී මෙකී නොකී කෙලවරක් නැති සංගීත ක්‍රම වලින් පිරි ඉතිරි ඇති අපේ රටේ, පිරිත අනුව හෝ වැදිගිය අනුව හෝ ගිය සංගීතයකට කොතරම් ඉඩක් ලැබේද යන්න අපටම හිතා ගත හැකිය. මේ අපේ දේශීය සංගීතයයි. වුවමනා විටෙක ඇද පෙන්වීම සඳහා කටුගෙයි තැන්පත් කොට තබනු සඳහා සංගීතයක් නිපදවා ගැනීම අපේ බලාපොරොත්තුව නම් දේශීය සංගීතයක් ගැන නොසිතා නිකම් සිටීම වඩා සුදුසුය. අපට වුවමනා වී ඇත්තේ කෞතුක වස්තුවක් නොවේ. අපේ දිනපතා ජීවිතයට ප්‍රයෝජනවත් වන අංගයෙකි. ඒ නිසා අද අපේ රටේ දක්නට ලැබෙන සංගීත ක්‍රමයෙකින් වැසියන තත්වයේ සංගීතයක් නොව හැම විටම මතු වී පෙනෙන සංගීතයක් හැඩගසා ගැනීම අපේ කාර්ය විය යුතුය. දේශීය සංගීතය පිළිබඳව මගේ වැඩ කොටසට මා අත ගැසුයේ එකී අදහස

පෙරදැරි කොට ගෙනය. දැනට අවුරුදු හතරකට පමණ පෙර ආනන්ද සමරකෝන් නූත් ගැන මා ලියූ ලිපියක මෙසේ සඳහන් විය.

"අන් දෙසකට හෝ අන් රැසකට හෝ ගැති නොවූ සංගීත ක්‍රමයක් අපට නැති අඩු පාඩුව සුළු පටු නොවේ. අපේ පැරණි ජන සම්මත ගීවල සිංහල ගතියක් ඇති වුවද වුවමනාව එයින් පිරිමසා ගත නොහැක. පර බස හා මුසු නොවූ අපේ හෙළ පිබිඳුම අපට ම වෙසෙස් වූ සංගීත ක්‍රමයකින් ගයන්නට මග පදාගැනීම ඉතා ඇවැසි දෙයකි. හින්දුස්තාන, වංග, පෙරදිග ආදී හැම සංගීතයක්ම පවත්වන සිංහල අපට මෙකලට ගැළපෙන අපේම සංගීත ක්‍රමයකුත් නිපදවා ගැනීමට හැකි වුව හොත් ඒ කොතරම් ආධිමිඛරයෙක්ද? අමුතු දෙයක් නපදවීම එතරම් ඒ තරම් පහසු නොවේ. ඒ හරිහැටි හැඩගැසී ඒමට සැහෙන කලක් ගත වෙයි. ආනන්ද සමරකෝන්හු වංග සංගීතයෙහි උදව් වෙන් එයට අනුව අපේ සංගීතයෙහි අමුත්තක් ඇති කළහ. වංග ගී රූපයෙන් හා අන් හැම විදේශීය සංගීත ක්‍රමයෙකින් ද අපේ සංගීතය කෙමෙන් ඇත් කොට අපටම වෙසෙස් වූ අන් මඟකට හැරවීමය. දැන් ඇතිවිය යුතු වෙනස. ගැති නොවූ සිංහල සංගීතයෙක ඇවැසි බව සමරකෝන් හු ද හොඳට ම පිළිගනිති.

-1948. 9. 18 ලංකාදීප-

විවික්‍රම

දැනට මාස හයකට පමණ පෙර මගේ සංගීත ක්‍රමය තද විවේචනයකට භාජනය වූ බව පුවත්පත් කියවන්නෝ දනිති. එහිදී කියැවුණේ මගේ සංගීත ක්‍රමයෙහි අපරදිග වංග, හින්දුස්තාන ආදී ක්‍රමවලට අයත් ගී ඇති බවය. එහෙත් මා ඒ බව ප්‍රසිද්ධියේ කියා ගයා දැක්වූයේ දැනට අවුරුදු දෙකහමාරකටත් ඉහතදීය. 1950 ජූලි මස 30දා ප්‍රචාරය වූ මගේ ගුවන් විදුලිය වැඩ සටහනේ දී මගේ ගුවන් වැඩ සටහනේදී මා ගයා පෙන්නුවේ මගේ ගී වලින් ඒ එක එක ආරට අයත් ගී කීපයෙකි. ඒ වැඩසටහන ගැන 'ලංකාදීප' පත්‍රයේ පළවූ විවේචනයෙන් කොටසක් මෙසේයි.

සිංහල සංගීතය ශ්‍රවණය කරන්නන්ගෙන් ඉතා වැඩි දෙනෙක් තමන් ශ්‍රවණය කරන්නේ කිනම් වර්ගවලට අයත් සංගීතදයි නොදනිති. මෙහි බොහෝ සෙයින් ව්‍යවහරයට පත්වී ඇති සංගීත ශෛලී කිහිපයක් හඳුන්වා දෙමින් පසු ගිය 30 වැනි බදාදා සුනිල් සාන්තයන් විසින් පවත්වන ලද ගායනයමය වැඩ සටහනයට කී අඩු පාඩුව තරමක් දුරට වත් පිරිමසන ලද ඉතා ප්‍රයෝජනවත් වැඩ සටහනක් බව කිව යුතුය.

"බෙංගාල හින්දුස්තාන හා අපර දිග ලතාව මුසු වූ සිංහල සංගීතය හා නියම සිංහල උරුම ඇති සිංහල ගී යන වර්ග සතරකටම අයත් ගී මේ ගායකයා විසින් පවත්වන ලදී. මේවා ගායනය කිරීමේදී ඒ ඒ ලතාවන් අනුව වෙනස් වන්නේ ගායනය පමණක් නොව නියමිත පරිදි වාදනය ද වෙනස් වන බව පරික්‍ෂාකාරීව ශ්‍රවණය කරන්නට තේරුම් ගත හැකි විය."

-1950. 8. 7-

මගේ මඟ

කිසිවකුගේ අවධානය යොමු කරවා ගැනීම සඳහා ඇතැම් විට නොයෙක් උපක්‍රම යොදන්නට සිදුවේ. ඒ සඳහා මගේ කටයුත්තේදී මා යෙදූ එක් උපක්‍රමයක් නම් අද අපේ රටේ වැඩි දෙනා ප්‍රියකරන සංගීත ක්‍රමවලින් ගී ඉදිරිපත් කිරීමයි. ඒ නිසයි මගේ ගී අතර නොයෙක් නොයෙක් ආරට අයත් ගී ඇත්තේ. ඒ වෙනස් වෙනස් ආරින් වාසිය නම් ඒ එක එක ආරට ඇලුම් දක්වන හැම දෙනගේම සිත් මා දෙසට යොමුවීමයි. එසේම ඔවුන් මා හැදින ගැනීමයි.

අපේ රටේ අස්සක් මුල්ලක් නැර පැතිරී ගිය 'දිය ගොඩ හැම තැන කිරි ඉතිරේ' නැමති 'හඳපානේ' ගීය නිසා බාලයෝ මා හඳනා ගත්හ.

උපන්දා පටන් අපර දිග සංගීතය ඔස්සේ ගිය ආණ්ඩුකාර සෝල්බරි සාමිගේ දියණියන් වූ රැම්ස්බොතම් කුමරියගේ

සිංහල ගී පිළිබඳ රසය ගැන "දිනමිණ" පුවත් පතේ පළවූ ලිපියකින් කොටසක් මෙසේයි.

"අග්‍රාණ්ඩුකාර තුමාගේ දියණිය අතිශයින් ප්‍රියකරන්නේ සුනිල් සාන්ත මහතාගේ 'ඕලු පිපිලා' නැමති ගීත යටැයි කියති.

- 1950. 2. 24 -

අපේ ගමේ ගොඩේ ගැහැණුන් වටිනා යමක් නැති වූ විට කරන කියනදේ, දෙව්වරුන්ට පලි ගහන හැටි, බාර බඳින හැටි, මා හොඳට දක පුරුදුයි. "අනේ කතරගමී දෙවි හාමුදුරුවනේ මේ අපරාද කරපු එකාගේ බෙල්ල ලඟින්ම කැඩිලා පලයන්" වැනි දේ දැන නගා මහ හඬින් ගැනු කටින් කියැවෙන විට ඒ එක්කම නැගෙන ලතාවන් මම හොඳට අසා පුරුදු ඇත්තෙමි. 'කුකුළු හැවිල්ල' නැමති 'කතරගමී' ගීයට තනුව දුම්මේද මා අනුගමනය කළේ

පිරිවත් වැදි ගියවත් නොවෙයි. අර ගැහැණිය ගේ මුඛින් නැගෙන ලතාවයි. ඒ තරම් දුරට හරි ගියාද යනු තීරනය කිරීම මගේ කටයුත්ත නොවෙයි.

'නියම සිංහල උරුම ඇති ගියක් වශයෙන් ගැයූ, බොහෝ විට අසා ඇති "කුකුළු හැවිල්ල" නම් වූ ගිය අනුව සිංහල උරුම ඇති ගී රසවත් කමින් හා සිතට කා වැදීම අතින් ඉතා වැදගත් බව කෙනෙකුට හැඟී ගියේය. නම් එය පුදුමයකි.

- 1950. 8. 7 ලංකාදීප -

රනන්ජන්කර් මහතා අපේ ගමේ ගොඩේ ගැණුන්ගේ හැඬීම් වැලපීම් පලි ගැනීම් ලතාව කොතරම් දුරට අසා දක පුරුදු ඇද්දැයි මම නොදනිමි.

කංගිත නිදානය

නිදන් කොට තිබූ වස්තුවක් ඒ තැනින් භාරා ගොඩට ගෙන සුදු රෙද්දක් අතුරා මේසයක් මත තබා පුද්ගලයා කරවන්නාක් මෙන්, මෙන්න අපේ අංග සම්පූර්ණ දේශීය සංගීතය යැයි එක වරම ඉදිරිපත් කිරීමට, එවැන්නක් සොයාගත හැකි තැනක් නිදානයක් මට තවම සොයා ගත නොහැකි විය.

හින්දුස්තාන කංගීතයෙහි මහ අඩුවක්

හින්දුස්තාන සංගීතය අද පවතින තත්වයට පැමිණියේ අවුරුදු දෙදාස් පන්සියකටත් වැඩි කාලයක් තුළ හැඩගැසීමෙන් පසුවයි. එහෙත් තවත් ලොකු අඩු පාඩු එහි දක්නට ලැබේ. ඉන් එකක් නම් ප්‍රස්තාර ක්‍රමයයි. හින්දුස්තාන සංගීතයට, පිළිගත් පැහැදිලි ප්‍රස්තාර ක්‍රමයක් තවම නැත. එය හැඩ ගැසීමටත් තව අවුරුදු ගණනක් ගත විය හැකිය. ඒ අනුව බලන විට හින්දුස්තාන සංගීතය හැඩ ගැසීම සඳහා ගතවී ඇති කාලයේ හැටියට එහි දියුණුව මඳ යැයි කිව යුතු තරම්ය.

මගේ මගෙහි මහ අඩුව

අවුරුදු දෙදහස් ගණනකටත් වැඩි කාලයක් තුළ හැඩ ගැසෙමින් ආ සංගීතයෙක පවා ලොකු අඩු පාඩු ඇත්නම් අවුරුදු කිහිපයෙකින් පමණක් අංග සම්පූර්ණ දේශීය සංගීතයෙක සෙවනැල්ලක් ගැන සිතීම පවා බැරි බව අමුතුවෙන් කිව යුතු නොවේ. එහෙත් දැනට මාස හයකට පමණ පෙර තද විවේචනයට ලක් වූයේ මා අවුරුදු හයකින් කළ වැඩ කොටසකි. ඒ විවේචනය කළවුන් කියේ මගේ සංගීතයෙහි අසවල් අසවල් ආර ඇති බවත් ඒ නිසා එයට දේශීය සංගීතයක් යැයි කිව නොහැකි බවත්ය. ඉන් පෙනී යන්නේ විවේචනය කිරීමට තරම්වත් දෙයක් ඒ අවුරුදු කිහිපය තුළ මා අතින් පිළියෙල වී ඇති බවය.

ගතවර්ෂ ගණනක් තුළ පහළ වූ ලක්ෂ ගණන් මහා සංගීතඥයන් අතින් හැඩ ගැසී ඇත්තේ ලොකු අඩු පාඩු ඇති සංගීතයක් නම් විවේචනයට ලක් වීමට හෝ මා තනි ව අවුරුදු හයකින් ඇති කළ සංගීතය ගැන මම ආඩම්බර නොවෙමි.

යන්තම් පොළොවේ සීරු පමණින් වටිනා මැණික් සොයා ගත නොහිකිය. වටිනා මැණික් ඇත්තේ පොළොව පතුළේ හියි. ඒ සඳහා නොකඩවා පොළොව හරා ගෙන යායුතුවේ. අපේ දේශීය සංගීතයක් ගොඩනැගීමේ කටයුත්ත ද මැණික් සෙවීම සඳහා ආකරයක් තැනීම වැනි වැඩකි. මෙතෙක් මා සොයා ගෙන ඇත්තේ සමහර විට මැටි කැට හෝ බොරළු හෝ කළුගල් හෝ විය හැකිය. ඒවා මට ලැබුණේ යන්තමට පොළොව සීරු පමණෙකිනි. එහෙත් මගේ කටයුත්ත එතෙකින් නිමියේ නොවේ. මම නොකඩවා භාරමි. මෙතෙක් හැරුයේ දැනින් වුවද මින් ඉදිරියට ඒ සඳහා උපකරණ ද ඇතිව භාරමි. මෙතෙක් හැරුයේ තනිව වුවද මින් ඉදිරියට මහ පිරිසකගේ සහය ඇතිව භාරමි. අගනා වටිනා මහ මැණික් ලැබෙන තෙක් භාරමි.

හෙළි මිහිර

"රජකයකුගේ ප්‍රබන්ධයක් හෝ වේවා, ශිල්පියෙකුගේ කලා කෘතියක් හෝ වේවා සමාජයේ උගත් නූගත් දෙපක්‍ෂයම අතරේ. එකසේ ජනප්‍රිය වෙන් නම් එහි උසස් තත්වය මැන ගැනීමට ඒ ජනප්‍රියභාවයම ප්‍රමාණවත්ය. සුනිල් සාන්තයන්ගේ ගායනය මෙන් ම ඔවුන්ගේ පැබැඳුම් ද රචනා ශෛලිය ද ජනප්‍රිය ය.

"කටහඬ, ශ්‍රැතිය හා ස්වරඥනය යන ත්‍රිවිධ ගුණය, සම්පත්තිය, බලය හා ආකර්ෂණය වශයෙන් පරිනත කරගෙන සිටින සුනිල් සාන්තයන් ස්වකීය ගීත ප්‍රබන්ධයන්ගෙන් රසිකයන්ගේ මාර්ගය ආලෝකය කරා යොමු කැරැවීමෙහි සමත් සැටි හේළි මිහිරෙහි එන ගීතයක් පාසාම දක්වෙයි.

(1949-12-24 දිනමිණ)

සුනිල් ගීය

පැරණියෙහි පටන් ම උසස් සංස්කෘතියකට හිමිකම් කියන අපි අපේ සිංහල සංගීතයට ගීය කල දවස ගැන ලැජ්ජා නොවෙමුද ? ප්‍රොඩ වූ ජාතියකට කණ කොකා හඩද්දී එසේ හඩමින් ම එම ජාතියේ මල බෙරය සිව් දිගින් වැයෙද්දී, ඔවුන්ට ආවේණික වූ සංගීතයක් හෝ මොනායම් කලාවක් හෝ යහතින් විසීමට කිසිදු ඉඩක් නැත්තේය. නමුත් අභාවයට පත් මේ සංස්කෘතික දේහයට ජීව නාළිය පිහිම නොකට හැක්කක් නොවේ. එවැනි දුෂ්කර කායභියකට අනපාන සංගීත විශාරද සුනිල් සාන්ත මහතා මේ වර “ සුනිල් ගීය” යන නමින් ග්‍රන්ථයක් බිහි කරයි. විදේශීය රාග තාලයන්ට ගැති නොවී මෙරට හිමි සංගීතයට අනුව නිබැඳුනු ස්වකීය ගීතයන් එක් පොතකට ගැබ් කරන සුනිල් සාන්ත මහතා “සුනිල් ගීය” වෙසෙසින්ම පාඨශාලා පොතක් වශයෙන් පිළියෙල කොට තිබෙනු බැව් පෙනේ. ඒ වනාහි මේ අවදානම් අවස්ථාවෙහි සිංහල සංගීතයට කරන මහත් ම සේවාවෙකි. සිංහල සංගීතයේ හෝ වේවා සිංහල සංස්කෘතියේ හෝ වේවා, සිංහල සහායත්වයේ හෝ වේවා ප්‍රොඩත්වය අවබෝධ කටයුත්තෙන් අවබෝධ කොට හැක්කෙන් පරලොවට හිමිකම් කියන මහල්ලන්ට නොව ජාතියේ කොඳු ඇටය වශයෙන් සැලකෙන බාල පරම්පාරවටය. අෂ්ලීල ගී සින්දු සමාජයේ බහුල විම හේතු කොට ගෙන පිරිහෙන අපේ බාලයන්ගේ ශුඛ සිද්ධිය පැතු සුනිල් සාන්ත මහතා සුනිල් ගීයෙන් ඔවුන් සනසවන්නේය.”

-1950. 3. 25. සිංහල බෞද්ධයා-

සුනිල් හඟ

සංගීතය දෙවියන්ගෙන් ලැබුණු දායාදයක් හිටියට පැරණියන් විසින් සලකන් ලද්දේ එහි අගනා කම නිසාය. ලෝකයේ කොයි රටවලත් සංගීතය දිනෙන් දින දියුණු වුවද පසුගිය කාලය මුළුල්ලේම අපේ ගීත කලාව මුළුමනින්ම පිරිහීණු බව කිව යුතුය. සුරාවෙන් මත් වුණු අකුරු බැටි මිනිසුන් ගිරිය ගුගුරුවා මර හඬතල කළ නෙයිසාඩම්වලට අපේ මිනිසුන් තෙරපි තෙරපි කන් යොමු කළ යුගයක්ද විය.

“සුනිල් සාන්තයන්ට පින්සිදු වන්නට වියරණ නොමැරූ, රස නුසුන් කළ, බස් අවුල් නොකළ, ගීතයක් ඇසෙන්නට භාග්‍යය ලැබිණ. ස්වාභාවික සෞන්දර්යය තුළ ඇති රසය හරි හැටි ගී රසය සමඟ එක් කලේ ඔහුය. ඔවුන්ගේ රසවත් වැයුම් ගැයුම් පසෙක තිබියේ වා. තේරුමක් ගැලපිල්ලක් ඇති ගීයක් ගයන්නට ඉඩ සැලසීම පැසසීමට ලක්විය යුත්තේ සුනිලුන් හියුබත් දිසානාවන් වැනි රසිකයන් ගැයුණු හදවතට හුරු ඇසට පුරුදු දකුමින් ඔද කළ ලිහිල් ගීයෙන් යුත් සුන්දර හඬ වැනි පොත් සුලබ කෙරුම බසට රැසට දෙසට කරන වැදගත්ම සේවයයි.”

- 1948. 2. 2 ලංකාදීප -